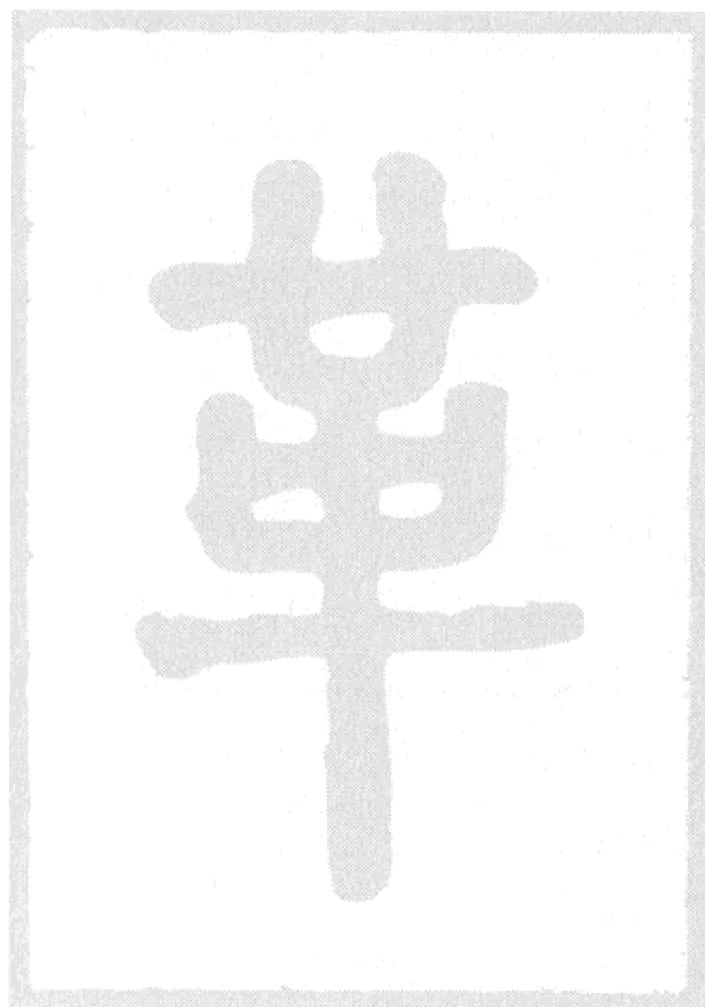

REVOLUTION

ELLER DRAGEN DER VILLE VÆRE BLÅ

JON VARANGIAN

Tao k'o tao fei ch'ang tao
Tao called Tao is not Tao
Lao-Tzu

... For the times they are a-changin' ...
Bob Dylan

道可道非常道

REVOLUTION

ELLER DRAGEN DER VILLE VÆRE BLI

EN KINESISK ÆSKEROMAN

JON VARANGIAN

FORLAGET RIPRAP

Revolution. Eller dragen der ville være blå
Copyright © 2010 All Rights Jon Varangian og Forlaget Rip Rap
Ved brugerkontakt ændres digitale rettighederne til:
Creative Commons CC 2010 Some Righth Reserved (by-nc-nd)

OBS! <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/>

Tilrettelægning og DTP: SOFTmachine
Brainstorm & omslag: Ditte Knus Tønnesen & SOFTmachine
Digital tryk og binding: Books on Demand GmbH
BoD teknisk konsulent: Lisbeth Jensen

Oversat fra islandsk af Andrésínu Lösagu & Jon Varangian
Udgivet uden offentlig støtte af:
Forlaget RIP RAP — forlag@riprap.dk — www.riprap.dk

ISBN 978-87-91074-04-2

For praktisk og spirituel support TAK til:
Folk omkring Forlaget RIP RAP
Folk omkring Selschower Straße 32, Berlin
Folk omkring Drøbak, Oslo Fjord
Folkene på Hald Hovedgaard
Og særligt:
Folk omkring 32, rue de la Pecherie, Bruxelles
Folk omkring Havnøvej, Hadsund
Samt ikke mindst:
Folk ved Den danske Ambassade, Den danske sømandskirke
og den danske koloni i Singapore
Cathrine Lim, Asad Latif
I Ching. The Book of Change
Steven Karcher, Alfred Huang
Diamond Way Buddhism

Bogen er tilegnet mine børn
Enhver lighed med virkeligheden er tilsigtet fiktion

Indhold

Kapitel 1: Møde under vand	side 9
Kapitel 2: På Herrens Mark	side 24
Kapitel 3: Bryllup i rødt og hvidt	side 33
Kapitel 4: Papegøjen Joe	side 45
Kapitel 5: Blue Dragon Company	side 62
Kapitel 6: The Straits	side 82
Kapitel 7: Guldslangen og Sølvslangen	side 106
Kapitel 8: Den siamesiske forbindelse	side 124
Kapitel 9: Little Su	side 148
Kapitel 10: Changi Prison	side 174
Kapitel 11: Frit fald	side 201
Kapitel 12: Tour de Singapore	side 206
Kapitel 13: Bål og brand	side 231
Kapitel 14: Den syvtakkede stjerne	side 255
Kapitel 15: Østen er rød	side 280
Kapitel 16: Dragens perle	side 308
Kapitel 17: Danes Island	side 345
Epilog: Tordendragens Land	side 406
Tillæg: Hvad er I Ching?	side 414

Persongalleri

Sømandskirken

- * Malthe Severin Nyhuus, sømandspræst (grundtvigianer)
- * Rosa Nyhuus, medhjælpende hustru (måske højhellig)
- * Malthes mor
- * Mette Nyhuus, tvillinge-datter
- * Nina Nyhuus, tvillinge-datter
- * Kung Fu, foxterrier-hvalp
- * Mads Lodahl, assistent i sømandskirken
- * Anna Sunds, juniorassistent i sømandskirken (Indre Mission)
- * Gurjit Menezes, illegal indvandrer (inder, bhangi, hindu)
- * Tamelia, hushjælp (filippiner, Baha'i)
- * Kari Hversaagod, præst i Den Norske Sjømannskirken

Det danske dobbeltbryllup

- * Suzanne Sthennsen, Suz: brudgommens storesøster og selv kommende brud, jordemor
- * Jon Varangian, Suzannes kæreste, billedkunstner
- * Nikolai, Suz' 4-årige dreng
- * Mikkel Sthennsen, Brudgommen, lidt yngre bror til Suzanne, CEO ScanCargo
- * Wang Li Ming, bruden, kinesisk kvinde fra Shanghai
- * Lu Shu Fang, brudens mor, restaurantejer
- * Wang Liáopíng, Bobby Wang, brudens ældste storebror, restaurantejer i Sidney
- * Georg Sthennsen, brudgommens og Suzannes far
- * Stig Axel Skaaning Allewelt, 'SAS'. Bryllupsgæst, rejsediplomat

Den danske koloni

- * Tommy Thun Ipsen, Formand for menighedsrådet, CEO Maersk Pte. Ltd.
- * Vera Wang Ipsen, gift med Tommy Thun Ipsen, ejer af modebutik

- * Bo Bernhard Bramsen, Danmarks ambassadør
- * Anders Grevil, ambassaderåd
- * Valdemar Vildbjerg, direktør for Aalborg Ciserv
- * Camilla Dyrland, medlem af menighedsrådet, gift med Sven Dyrland, direktør i Danske Bank
- * Irene Johansen, medlem af menighedsrådet, gift med Rene Johansen, Mikkel Sthennsens souschef i ScanCargo

Lokale folk

- * Assad Lateef, journalist på The Straits Times (pakistaner, muslim)
- * Cathryn Lim, forfatter, (kineser, katolik med folkelig kinesisk baggrund)
- * Jimi Lee, chefpolitiinspektør i kriminalpolitiet, SPF/CID (kineser, formodentlig buddhist)
- * Basir 'Cham' Balasubramaniam, kriminalassistent i SPD/CID (tamil, hindu)
- * Dong Zhongshu, Nr. 3, Big San, vicepolitidirektør i efterretningsvæsnet, ISD (kineser, buddhist)
- * Ramanathan Palakrishnan, advokat (inder, hindu)
- * Madam 'Durian' Gao Xing, Madam Jez, bordelbestyrer på Dragon's Pearl (kineser, formodentlig buddhist og taoist)
- * Joe, storsludrende papegøje i Dragon's Pearl (amazon)
- * Little Su, Su Xiaoxiao, glædespige i Dragon's Pearl, indvandrer fra den kinesisk provins Zhejiang (kineser, buddhist)
- * Martin Allbright, bekendt af Asad Lateef (ex-pat, formodentlig kristen)
- * Theodore 'Mr. Teddy' Haigh, chefbartender, Writers Bar, Raffles Hotel (ex-pat, engelsk)
- * Khalsa Shahbeg Singh. Dørmand på Raffles (inder, singh)
- * Master Wu, *I Ching*-mester (kineser, buddhist, taoist, konfucianer)
- * Kong Chou, Master Wus assistent og barnebarn, mountainbiker, musikstuderende (kineser, buddhist, taoist, konfucianer)
- * Tan Howe Yang, spisehusejer (kineser, formodentlig buddhist og taoist)
- * Martyn See, vicepolitiinspektør i havnevæsnet

efterretningsvæsen (SPA Intel, singaporeaner, kristen)

* Chee Soon Juan — politiassistent i SPA Intel (kineser, formodentlig buddhist og taoist)

* Kapitan Qing Lóng, Kapitan Kuli, Dragemester (kineser, buddhist, taoist, konfucianer)

* Seri Ananda Pramoj, siamesisk prins (buddhist og *I Ching*-kender)

* Wa-Wa, mand fra sydøstasiatisk underverden (euro-thai)

* Sonny Lau, mand fra sydøstasiatisk underverden (kineser)

* Mr. Kot, mand fra sydøstasiatisk underverden (ukendt etnicitet)

* Gun Dan, skipper på Østen Er Rød (mongol, shamanist)

Kapitel et

Møde under vand

(1) Sentosa Island

Lørdag over middag, 10. juni

Hajen var mindre end ti meter væk. Den gled som en anden verdens tavshed i en bue mod mig. Vandet var klart med sølvfarvede spejlinger. Jeg kunne tydeligt se dens massive, torpedoformede krop. Det sitrede i mine fødder. Små bobler hvirvlede fra dens let åbnede gab. Halefinnen stejlede i halvmånens form, lige stor under og over kroppen. *Dette dyr sover aldrig. Det er altid i bevægelse.* Boblede en fjern stemme? Og halen slog som en doven propel og rettede kursen og hastigheden lidt op. *Ellers synker hajen til bunds. Ingen gasfyldt svømmeblære til at bære den oppe. Uden bevægelse er den dødsens.* Små parasitfisk pløjede henover dens blågrå ryg. Blyfarven opløste sig i en hvid bug. Blændende hvid. Dødens hvide farve. På disse kanter. *Hajen angriber som regel nedefra. Skjuler sig i farverne.* Hajen her er lige over øjenhøjde. Men den er tæt på nu. Jeg stirrer på de udtryksløse øjne. Og spalten nedenunder. Gabet.

Som åbner for rækker af syv centimeter høje barberblade, der skil-
ler vandene i et dødeligt delta, og gennem mine værste rædsler
rækker jeg alligevel armen ud mod den. Som en ubevidst antændt
søvnøganger uden kontrol med sit mål. Pludselig hugger den lan-
ge, spidse snude opad og forsvinder over et gabende, sort hul bag
udkrængede hvide tænder og blodrødt svælg, mens trykbølgen
kommer før hajen ...

„Mor, hvordan tisser en hvidhaj, hvor mor?”

Forstyrrelsen skingrer fra en lille drengestemme på mit eget
sprog.

„Det ved jeg ikke, Nikolai, men se nu manden dér! Han er mo-
dig, han rækker den hånden!”

Der er strøm i hendes stemme. Det knitrer ned ad nakken på
mig. Blødt, hårrejsende. Et indre netværk går i tænding.

„Årh, der er da bare glas i mellem, har-har!”

Drengens latter står i små bølger i den store tunnel af akryl-
glas, med millioner af liter vand og hundredvis af havdyr over os
og ud til siderne.

„Får den mange hajhvalpe sådan en dér, mor?”

„Den får nok nogle stykker ... se de store, flade fisk derhenne
med de lange haler, de hedder rokker.”

Hendes stemme smiler. Rykker i mine ører.

Jeg drejede halvt rundt på hælen mod drengen. Uden at se på
hans mor. Han stod med en gråhåret dame i hånden. Et fregnet
ansigt smilede til mig under lyst, solbleget hår.

„Sådan en hvidhaj føder en 7-8 levende unger i et kuld, unge
mand. Men den får kun 4 eller 5 eller 6 kuld i hele sit liv. Og så
bliver den måske hundrede år gammel. Meget ældre end dig og
mig.”

Drengen åbnede munden lidt. En dansktalende haj?

„Men så, inden de små hajfisk bliver født ud i vandet, så har
de ligget i æg inde i moderen. Og for at få noget at spise, så har de
unger, der blev udklækket først spist de æg, som ikke er klække-
de ud endnu og også de unger, der er mindre dem selv ...”

Drengen fik smalle øjne og snurrede ansigtet op mod kvinden
ved sin side.

„Narj, det passer ikke, vel mor!?”

„Det er den eneste haj, der springer op over vandoverfladen.”
Først nu ser jeg på drengens mor. Mit hjerte springer et slag over.

„Joh, det gør det nok, når manden siger det ...”

Hendes rustrøde hår er skåret i etager, både kort og halvlangt. Som beskyttende hjelm. Der går ild i mig.

„Du har da vist været hér før ...”

Lyder det lidt som en nynnende flirt på en sommerstrand?

„Moar, vi skal hen til rokkerne! Neej, seee! de dér store fisk laver farver på huden!”

Det er fra hende, drengen har sine øjne, grå med strejf af tigergult. En oase af ukendte tilstande.

„Kom nu, mormor!”

Drengen trækker allerede hårdt af sted med den gråhårede. Det tigergule skifter nuance. Mørklægger det meste af oasen. Hendes hvide t-shirt strutter, som om den var lidt for lille foroven. Så opdager jeg, at hun er gravid.

„Fire år ... og hele verden venter ...”

Et let smil hvirvler om hendes mundvig.

Så er hun gået.

Tomheden kørte mig rundt i et rødt sug. Jeg blev trukket ud af form som gløder, der søger næring. Hajen var ikke til megen trøst. Efter endnu en gabende magtdemonstration, hvor den rullede sin øjne indad i beskyttelse med byttedyrets modstand, var den vendt rundt. Hel mit tændværk knitrer. Ikke gå i stå, ikke synke ned. Hajen patruljerede den ene side af det kæmpe netværk, hvor den blev holdt fanget alene i den store beholder. Måske godt det samme at jeg ikke havde lorenzinske ampuller som hajen og kunne føle en strømstyrke på halvanden volt mellem en plus- og minuspol med halvanden kilometer saltvand imellem sig. Jeg ville kunne mærke menneskers, kvinders, hjerteslag rundt om hjørner og bag murværk og lukkede døre. Altid i bevægelse. Aldrig et roligt sekund.

Den hvide haj er her som forsøg og bliver ikke sluppet frit løs blandt de andre havvæsner, ligesom leopardhajerne og øvrige knap så glubske arter. Jeg havde fået hele historien under et officielt besøg for ud-

valgte gæster. *Den ville ellers hurtigt udrydde alt liv i akvariet. Jeg strøg er par salte dråber af overlæben. Og så ville der ikke være meget tilbage af hele denne fantastiske undervandsverden, der tiltrækker millionvis af besøgende.* Her var ellers effektiv aircondition.

Jeg trak lidt op i det tynde lærredsbukser, lod en finger glide rundt i flippen på den kortærmede skjorte. En kæmpeskildpadde padlede hen over hovedet på mig. Jeg kiggede op på dens hvide bug. Hvordan er det, mennesker kommer videre? Man bruger hjernen, musklerne, balancecentret, overlevelsesinstinktet. Man løfter det ene ben og placerer den tilhørende fod et stykke fremme foran den anden. Den, som har begge ben på jorden, kommer ikke ud af stedet. Det summede svagt fra midten af tunnelgangen. Adskillige besøgende lod sig transportere af det rullende fortov. Men jeg gik. Jeg begyndte at gå. Nu gik jeg. Jeg overgav mig ikke. Jeg var stærk. Intet kunne vælte mig. Jeg gik. Flere skridt. Mange.

Så mærkede jeg trin fra den anden side af tunnelens runding. En svag rumklang, der ankom før læderhælenes klip-klap. Hele mit netværk glødede. Jeg kunne have genkendt dem på to kilometers afstand. Hun havde haft sandaler om sine fintformede, solbrændte fødder. Og røde tånegle.

Skridtene klaprede hurtigt og målrettet. Varmesøgende kurs. Hvad ville disse skridt? Kendte de mit? Nej! det var ikke muligt! Det var for absurd. Det kunne ikke være hende. Uden barn, uden bedstemor, men gravid. Så kom sandalernes fødder med menneske til syne i rundingen. Et sort-gyldent silketørklæde fløj frem og tilbage i hendes ene hånd, og det øverste af en hvid t-shirt duvede rytmisk op og ned. Femten meter fremme. Det var hende! Det var hende! Hun åbnede munden og viste tænder. Storsmiledede. Et smil der kunne smelte en vandmand. Jeg var vandmanden. Jeg smeltede. Gik i stå. Hørte og så intet andet end hende, lige indtil hun stod foran mig. Hun lænede sig lidt frem og blæste sødlig luft fra sine let skilte læber.

„Min mor og Nikolai er gået op i souvenirbutikken og cafeen ... og ... og der er noget ... jeg må sige dig ...”

Jeg genkendte suget omkring hendes pupiller. Hendes åndedræt piskede min puls op.

„Ja! Ja, jeg vil gerne ... høre det. Kom med mig!”

Jeg tog hende i hånden og vendte rundt. Hendes hånd var lille og fast. Varm, uden fugt. Men strømførende.

„Den her vej er lidt kortere tilbage til Kælderhall'en.“

Vi gik uden flere ord. Vores lår strejfede hinanden, så hele mit ben gnistrede, og hun drejede hovedet op mod mig og smeltede endnu en vandmand. Tunnelen slår en halvcirkele over godt firs meter, og vi startede på midten, så hvor lang tid kan det tage at gå fyrre meter? Nu må vi være der. Vi overhalede nursehajer, elektriske ål, muræner, pigrokke og kæmpe groupers. Endelig nåede vi udgangen til Kælderhall'en. Jeg førte kvinden over til den modsatte side af hall'en. Mellem akvarie-panoramaer over Det Levende Korallrev og Vandmændenes Verden sad en næsten usynlig dør i den imiterede naturstensmur. To tryk på en godt skjult knap som til en rutebils fordør fik den tunge dør til at glide ind, og vi fulgte med uden at lade andre gæsters eventuelle blikke genere os. Døren svingede langsomt i bag os.

Rummet var mørkere og varmere end udenfor. Det boblede og hvislede fra tankakvarier langs væggene med nye marineliv under udklækning og byttedyr af alskens slags. Blålige og grønne baggrundsllys oplyste tankene. Luften var tæt, men lugtede frisk af salt og lynnedslag. Jeg famlede mig lidt frem og førte kvinden forbi en vindeltrappe af stål hen til et bord langs den fjerneste væg. To kolonier af knaldgule og piratrøde koralfisk sværmede rundt i en torpedobeholder fra gulv til loft.

„Hvad ville du ... fortælle ...?“

„Jeg genkendte dig! Du ... tænder ligesom mig, øjeblikkeligt ... og ... og lader kontrollen fare ... og ...“

Jeg lagde min ene hånd om hendes nakke. Vores stemmer lød forvrængede. Boblende. Hendes nakke var spændt, men blød og varmere end min varme hånd. Hun lagde en finger over sine fugtige læber, slyngede silketørklædet bagom mit hovede og trak mig ned til til sin mund. Vores læber var ikke mere alene. Men prøvende, afventende, ivrige, nysgerrige, begærlige. Jeg tog om hendes smalle hovede med begge hænder og vores tunger dansede hid-sigt den ældgamle dans i varmen og væden. Tæt, tæt og mine bukser begyndte at røre på sig, og jeg mærkede, at hun mærkede det. Hun stak en lillefinger i hvert af mine ører og klemte flippen

med tommel- og pegefingre. Voksede min tunge? Langsomt stemte hun fra med begge hænder mod min brystkasse og knappede hurtigt min skjorte op og lod sin hånd glide op og ned ad min lette behåring. Så rullede hun hurtigt sin t-shirt op under armene og knipsede sin fyldte bh op foran, så den hang i skulderstropperne. Hendes bryster blændede hvidt i forhold til resten af overkroppen og svang sig i faste papayaformer. Jeg måtte kysse og greb varsomt en frugt og begyndte at slikke rundt om de fremhævede areoler. Duften af syrlige blomster ramte min næse, og hun kørte sin hånd rundt i mine nakkehår, da min tunge spillede på hendes stivnede brystvorte. Hun hev mit hoved op ved nakketotten og så mig lige ind i øjnene. De havde vænnet sig til halvmørket, men alligevel flimrede en dis hen over synet af den tigersgule oase. En puls bankede hårdt i hendes store pupil. Spejlede mig. Og dybt nede i disen og farven og pulsen og fugten og duften og mørket pumpede det med skjulte kræfter og kendte energier, lys og mørke, vildere og vildere, og puls-impuls og puls-impuls og puls-impuls, fra roden af min krop, op langs rygraden og nakken til toppen af hovedet, og jeg gik ikke mere, det løb med mig, og jeg drejede hende rundt ved bordet og flåede min skjorte af og lagde den som tynd beskyttelse mellem bordkanten og hendes faste topmave, og hun slog sit rød-gule-grønne sommerskørt op, og jeg trak hendes trusser ned til hælene og masserede begge hendes runde balder og slikkede fugten af i hulningen ved begyndelsen til den seriøse kavalergang og kørte langsomt min ene hånd op med siden mellem baldernes jungle af varme og væde, der bredte sig som en fugtig film over hele min krop, og jeg fandt hendes kusse og min langfinger svømmede ind langs foldede vægge i bløde rum og hen til en lille offerhøj ved udkanten og et energipunkt på indersiden, som purrede mere vildskab, inden jeg løsnede mine egne bukser og førte min svungne pik i dybet og puls-impuls og puls-impuls og puls-impuls, mens torpedoens våde masse kastede dirrende linjer af koralfisks bløde vandskygger hen over hendes svajende ryg, og mærkede jeg, at hun borede en negl i min pung? og hørte jeg hendes svage knurren gennem kroppenes klask? og skintede jeg til højre gennem en halvåben dør Det Levende Korallrev ude bag servicegangen og anede jeg svagt publi-

kum langt ude i den almindelige virkelighed bag tykke glas og flere meter vand, mens vi dirrende gik i svingning i ingenmandsland mellem to verdner?

„Jeg går først. God *hjertelig* farvel!“

Hendes ord suges ud med med luften til aircondition, mens jeg endnu forsøger at samle mig selv og mine bukser op.

(2) Mount Faber

Lørdag eftermiddag, 10. juni

En halv time efter sad jeg i en af svævebanens gondoler med blikket på uendeligt. Langt under mig skvulpede Cruise Bay langs Havnefront Centret. Efter endnu en halv times tid drejede jeg mig rundt og lod blikket panorere langs horisonten, kort før jeg nåede endestationen på Mount Faber. Mine øjne søgte altid den overvældende skyline af moderne skyskrabere i mange højder, former og ydre beklædninger, bugtens koboltblå vand og de allestedsnærværende grønne træer i alle størrelser som blød baggrund for utallige containerkraners kantede, gule skeletter. Mit sind svævede i en overførsel fra virksomheden på havnefronten, før det zoomede ind til virkeligheden på hjemmebanen, mens jeg småhoppe de ad trapperne ned fra den hvide terminalbygning.

Nok var horisonten fra udsigtsplatformen længere oppe på toppen af Mount Faber især præget af bystatens storslåede teknologiske triumf. Men jeg var ikke en homo faber, den moderne verdens ingeniør og behersker. Dertil mødte jeg for ofte grænser for min egen og andres kontrol. Men jeg var en praktisk mand og en åndens mand. Jeg gik på smalle og kringlede veje, gennem gader og gange, huse og kældre, hvor sådan en mand må gå, der selv er kringlet, men rummelig og hverken er blegnet eller bange, men trods sin svaghed en mand af ære, og en mand som søger størst mulig oprydning, sammenhæng og oplysning.

Efter en kilometers vandring fra terminalen gennem den tropiske parks sanselighed nåede jeg den palmeflankerede opkørsel til

kirken. Klokken var omkring to om eftermiddagen og varmen så stejl, at jeg ville svede som en gris blot ved at stå stille under det skærmende løvhang fra et ungt Changi-træ. For enden af vejs-tumpen stod Gurjit Menezes Singh og ventede på mig i skyggen ved tårnet. Min unge alt-mulig-mand med øjne som lysende paranødder og et smil af elfenben. De indiske klæder hang afkølede på ham. Jeg pustede.

„Sahib, sahib! Fru Rosa venter dig, og du har også nye gæster!”

Engelsk med indisk accent er gudernes syngende gave til kartoffelmumlende danskere.

„Fint Gurjit. Sig til Rosa, jeg kommer straks, lav mere grøn te til gæsterne og stil kandis og kardemomme frem. De er vel danskere!”

„Ja, sahib! Kardemomme til danske tunger.”

Han smækkede to gange med tungen.

Gurjit havde fulgt mig i taxa-gummibåden til reden ud for Keppel Terminal ved Cruise Bay og havde efter besøg på to skibe siden sat mig af ved Underwater World for selv at vende tilbage til Havnefront Centret, hvor vores Toyota pickup stod.

Et par store drongo-fugle med svalehale på stilk fløj hen over det smukke, gamle hus i fransk-vietnamesisk-kinesisk kolonistil. De forsvandt til venstre bag toppen af det runde tårn i tre etager afsluttet med et klokkeformet tag. Som resten af murværket stod det med brunrøde sten i brede murskift, vekslende med hvidkalkede afsnit. Overalt brudt i store vinduesfelter. Til venstre for tårnet hang en lille, hvid balkon på søjler ud fra førstesalen. På højre hånd dominerede den store, hængende udbygning med vores dagligstue på førstesalen, som overdækkede terrassen.

Her sad i en rattanlænestol en backpacker i tyverne med en kæmperygsek liggende på kakkulgulvet. Han lignede så mange af nutidens unge, frejdige rejsende i spraglet t-shirt og langskafte shorts med mange lommer.

„Davs præst! Du er da præsten, ikke?”

Han var nok en kende mere støvet end de fleste og håret ...! Hans hår var lysende hennafarvet og hang i adskillige, tunge guirlandekrøller. Han lagde en bog fra sig.

„Jow, da. Og jeg hedder Malthe, og det her er min lille åndelige og praktiske butik, så velkommen hjemme i det fremmede! Her kommer menigheden i alle forklædninger.“

Menigheden skubbede krøller væk fra spillende, havblå øjne.

„Ha,ha, tak, Malthe. Jeg hedder Harry.“

Hans håndtryk var blødt og barket på samme tid. Alle hans fingerspidser var tykke og hårdhudede, mærkede og så jeg.

„Nå, Harry, hvad kan jeg hjælpe dig med? Hvad hedder din frisure i øvrigt?“

„Årh, nå, kender du ikke den? Der er ellers mange spirituelle, indiske mænd som lader håret gro i årevis på den måde. Der er også nogle sorte reggae-folk på Jamaica, som bruger den. Det kaldes *dreadlocks*. Og i nogle små subkulturer er det så blevet mode i Vesten. Ja, jeg bruger det mest, fordi jeg kan lide at meditere og tænke mig om. Det tager tid at holde håret, og jeg bliver tålmodig af det.“

„Du kommer måske fra Indien?“

„Jeps. Jeg har været på vejene i et halvt års tid. Rejste rundt fra Goa og endte i Vestbengalen. Det lykkedes mig at få lift med et par junke fra Kolkata over Andamanerne til Malaysia. Og nu er jeg så hér og trænger til et ordentlig skud luksus, jaah! Du kan se jeg drysser endnu ... lissom ham den lille sjove fætter fra tegneserien Radiserne.“

Harry hæse latter var smittende.

„Og om en uges tid har jeg lyst til Kina. Eller Indonesien. Så må jeg se, hvad kursen bliver. Det kommer an på platismen.“

„Platismen?“

„Jeps. *Life is but a gamble! Let flipism start your ramble!* som de sagde på amerikansk. Platismen skærer igennem. Det er et simpelt plat og krone-spil fra en gammel Anders And-fortælling fra 1954.“

Harry spandt en stor mønt i luften fra sin tommelfinger, greb ud efter den med sin hule næve og lagde den på venstre håndryg.

„Højre eller venstre, ja eller nej, og så slår man plat eller krone. Jeg bruger den her gamle daler!“

„Plat! Så bliver det Kina.“

„Øjeblik.“

Harry lagde igen bogen fra sig, da jeg kom tilbage fra kontoret.
„Her er en lille fotokopi med vores råd og info om Singapore.
Der er også et par gode, men billige hoteller.“
„Jeg crasher hos en AA-ven.“
„AA? Nåh, Anonyme Alkoholikere, fint. Hvad læser du dér?“
„Gasperlespillet.“
„Gasperlespillet?“
„Du kender da Herman Hesse, Malthe?“
„Jowda, klart! Steppeulven! ... Harry ... det var da sjovt!“
„Jeps. Men Gasperlespillet er Siddharta og Steppeulven ganget med hinanden. Her er både yin-yang og tao. Hovedpersonen bor i en centraleuropæisk provins, og i det her utopiske fremtids-scenario er provinsen reserveret til liv omkring ens bevidsthed. Så er der en intellektuel orden, og den har en dobbelt mission: dels at organisere kostskolen for drenge, så de virkelig kan lære det der om bevidstheden. Og dels at dyrke og spille gasperlespillet.“
„Ja så. Og hvad er så gasperlespillet?“
„Ja, det-æh ... dét forudsætter mange års studier af musik og matematik og kulturhistorie, og spillet kan lave dybe forbindelser mellem emner, som tilsyneladende slet ikke hænger sammen. *Serendipitet* kalder jeg det. Du ved, lidt lissom når man leder efter noget bestemt, men finder noget helt andet, som man så også får brug for. Ja, man kunne også sige, det har noget med moderne kaosteori at gøre ... sådan tilsyneladende tilfældige hændelser, som alligevel har en berøring med hinanden. Men bogen er altså skrevet i 1943, og der var ingen kaosteori dengang. Kun kaos og det sørgede nazisterne for, og ...“
„Ja, undskyld Harry, det lyder faktisk uhyre interessant, men jeg har en aftale lige om lidt, og jeg skal have mig et bad først. Så jeg må høre resten en anden gang.“
„Nå, okay. Godt, godt, men du skal lige høre, at efter at bogens helt vokser sig stor gennem hele den her orden og det her spil, så vil han væk og ud af elfenbenstårnet, ...“
„Harry! Vi ses senere. Ha' det godt. Eller god rejse!“
Jeg gik tilbage gennem hall'en, nåede ind i kirkerummet ved tårnet og tog trappen helt op under taget, hér hvor jeg har mit allerhelligste, Rundingen.

Mit gennemsvedte tøj røg i en bambuskurv. Selv under bruseren følte jeg, at jeg fortsat svedte. Tog let og tørt tøj på. 'Platismen! Hvad ugudelig snak man ikke måtte høre!' opmuntrede jeg højt mig selv. Jeg skulle straks ned at hilse på fru. Men forinden op søgte jeg reolen og Grundtvigs Prædikener fra 1822-23. Bag fra de 12 bind fandt jeg en lille fløjsbetrukket æske frem.

Fra æsken tog jeg tre messingmønter med et firkantet hul i midten og prægede kinesiske skrifttegn på hver side. Den ene side med to skrifttegn er Yin. Den anden side er Yang. Den har fire skrifttegn.

Jeg kastede de tre mønter. Jeg var ikke helt sikker på metoden. Men jeg vidste, at jeg skulle bygge seks linjer op nedefra, og at hver linje var enten *yin* eller *yang*. Nu talte jeg mønter fra venstre til højre: *Yang-Yin-Yang*. I næste kast talte jeg *Yang-Yang-Yin*. Måske var det ikke den helt korrekte måde, men det gav mig tilsammen et heksagram, seks linjer med *yang* og *yin* i den kastede orden. *Yang-Yin-Yang. Yang-Yang-Yin.*

-- (*Yin*)
— (*Yang*)
— (*Yang*)
— (*Yang*)
-- (*Yin*)
— (*Yang*)

Jeg slog det op i min engelske udgave af *I Ching*-bogen, hvor symbolernes rækkefølge dannede heksagram nr. 49. Dette heksagram benævntes *GE* i denne *The Book of Changes*. Den oprindelige mening var pels. Siden hamskifte. Og dermed radikale forandringer.

GE står for Revolution.

Jeg læste hastigt stikordene til Omvæltningen: Hamskifte. Omvæltning. Revolution. Flå skindet af, skifte ham, forandre, forny, gøre oprør, styrte, ophæve, skære bort, skære af.

(3) Sømandskirkens køkken

Lørdag eftermiddag, 10. juni

„Min blomst!”

Jeg kyssede Rosa let på kinden og tog en kiks og en blomme fra det høje bord midt i køkkenet lige under den gamle, elektriske messingvifte. Det duftede af ingefær og lime. Hun skyllede kinesiske radiser, Yea-Kok-Choi blade, søde kartofler og chilier.

„Umm, suppe!”

„Har du spist?”

„Jeg fik frokost på Eugen Mærsk. Kun 343 meter lang, men smørrebrød og spejlæg lige efter Frk. Jensens kogebog. Bagefter sejlede vi over til Maersk Merlion. De ligger begge på reden ud for Keppel Terminal og går videre i morgen. Jeg troede i øvrigt, Tamelia skulle stå for al maden i dag, når vores husmor har fri?”

„Tamelias to mindste børn er syge. Men uofficielt skulle hendes yngste søster ankomme fra Philipinerne i dag for at hjælpe med i Baha’i- samfundet her, så hun kommer herover ganske snart.”

„Jamen, det er jo fint, så ... hvis du alligevel når at overveje lidt til mødet i aften med gruppen til Skt. Hans-festen. Hvornår kommer børnene hjem?”

„Mette er til mandarin klokken fire efter skolen, og Nina underviser to amerikanske drenge i trompet. De er hjemme, lige før det bliver mørkt lidt over syv.”

Rosa svang den japanske grøntsagskniv hurtigt i luften, som kløvede hun en tidslomme mellem lys og mørke. Kniven stoppede. Og hun tørrede den af.

„Du kørte ikke med Gurjit hjem ...?”

Jeg snuppede en blomme mere, fremfor en litchi.

„Næh. Jeg stod af på Sentosa Island, som jeg jo gør ind i mellem. Drak en indisk ingefærte med mælk og så på hajer. Og tog så svævebanen til døren.”

„Ush! Jeg forstår ikke, hvad du ser i de besynderlige rovvæsnere? Og har du tid til den sære interesse?”

Zak-zak-zak-zak! Chilier splintredes.

Jeg kiggede på de to sten i min hule hånd. Lignede sindrige hjernefolder. Med saftige, små trevler omkring. Som om stenen ik-

ke ville give slip på sin blomme. Jeg dumpede dem i affaldsbeholderen. Den ene blev hængende i håndfladen, og jeg måtte børste den af.

„Det er bare en afslappende time en sjælden gang. Og hajerne er jo levende væsner som os alle.”

„Ja, ja. Nu er vi jo kristne og ikke buddhister, så vi har vel lov til at føle os lidt udvalgte fremfor hajerne.”

Zak-zak-zak-zak!

„Njah ... har Anna i øvrigt checket op på bøger og videoer, jeg synes ikke, vi har så meget at bytte med til søfolkene?”

„Det mener jeg. Men måske skal vi have en ny forespørgsel hjem til Skibsbiblioteket ... og ud i kolonien for at høre, om folk har noget til overs?”

„Nu stikker hun vel ikke nogle videoer af vejen, fordi hun mener, de er for underlødige ...?”

„Jeg kan godt høre, du smiler fordrageligt, Malthe, selv om jeg står med ryggen til. Du synes nok, hun er lidt af en hæffel. Men nu har vi efter flere måneder fået en energisk juniorassistent, og Anna Sunds er en sund, ung kvinde, med gode kristne holdninger til liv og levned. Ikke så rummelige som dine, måske. Selv om du da jærmer om hende i tide og utide.”

„Måske kommer det med bredere horisonter. Nu er hun jo da kommet herud. Et rundere væsen er nu mere ... i et så multikulturelt og multireligiøst samfund, hvor ...”

„... du har besøgende, der venter, Malthe!”

Zak-zak-zak-zak!

(4) Sømandskirkens havestue

Lørdag eftermiddag, 10. juni

„Og må jeg her præsentere min dejlige, tilkommende hustru! ...”

Jeg genkender forelskelsen, når jeg ser den, og Mikkel Sthennsen svævede tydeligvis endnu i denne undtagelsestilstand. Hans høje, let ranglede skikkelse syntes at gøre sig endnu længe-

re, og hans smil ville absolut ikke forlade mundvigene under det moderne, mørke brillestel. Den myndighed, han til daglige måtte håndtere som chef for luftfragtselskabet ScanCargo, var blødt op, så selv det tøjlede kastanjefald slog lidt vildt hår ned i panden. Matchede hans cremefarvede, lette jakke. Mikkels sprog var langt fra det flade dansker-engelsk, mere lokalt, lidt kinesisk syngende med en snert af amerikansk. Hvornår mon han ville lande?

„... Miss Wang, miss Wang Li Ming! Og Li Ming, dette er vores danske præst til brylluppet, Hr. Nyhuus. Pastor Malthe Nyhuus! Som vi siger det på dansk og engelsk med fornavnet først.“

Et lille glædessmil brød igennem, da den unge kinesiske kvinde med de perlende, sorte øjne og den slanke skikkelse bukkede let for mig. Hun bar vestligt tøj, men havde to lakdekorede spisepinde sat i sin sorte knold i nakken.

„*Ni hao ma?* Ja, det er en af de eneste vendinger, jeg kan på mandarin med korrekt tone og tonefald ...“

„*Hen hao. Xie xie!* Smukt talt, hr. Pastor Malthe Nyhuus!“

Med hænderne inviterede jeg dem til at sidde i havestuens bambuslænestole op til biblioteket og fortsatte på engelsk.

„Et her for varmt? Vi har jo her i huset en fornem arkitekttradition med blandt andet naturlige aircondition!“

Jeg slog hånden ud mod biblioteksvæggens delikat udskårne træpanel med et labyrintisk mønster i hvidt med en gylden klokke i midten. Udpegede så det store vindue mod forhaven.

„De forbinder indre luftkanaler i hele huset. Og dér ... øverst over vinduet ser I tilsvarende udskårne skodder, som tillader luften at cirkulere uden at solens varme kommer ind. Men forskellen mellem inde- og udetemperatur er jo ikke så stor som ved elektrisk aircon.“

„Dejlig energi, meget kinesisk, jeg føler mig hjemme.“

Li Ming lavede håndbevægelser, som under en kinesisk opera.

„Jamen, så ... kære miss Wang, hjertelig velkommen. Jeg har jo tidligere mødt Deres forlovede Mr.. Sthennsens, både til samlinger her i Sømandskirken og i forbindelse med forberedelsen af jeres bryllup. Jeg er ganske klar over den rolle, som respekt for alder, køn og status spiller i kinesiske samfund. Men så længe vi er sammen her i et lille selskab, beder jeg om i dansk tradition blot at

blive kaldt for Malthé ... eller pastor Malthé, hvis I synes, det er mere passende."

Vi nikkede igen til hinanden. Jeg skænkede grøn te for mine gæster, bød dem de små skåle med kardemomme og det øvrige og kiggede så på Mikkel.

„Jeg har arbejdet noget med en oversættelse af den danske folkekirkens bryllupsritual til engelsk, og jeg ville gerne-æh ... men jeg forstod, at din søster og hendes kæreste også ville komme her klokken tre, så vi kunne aftale dobbeltbrylluppet i alle detaljer ...?"

„Ja. Nu fulgtes vi ikke ad hjemmefra, men jeg troede faktisk, at Suzanne og Jon ville være her allerede, fordi vi selv var lidt sent på den. Selv med roadpricing er trafikken jo oftest ret tæt."

Og i det samme hører jeg min frues stemme gennem dobbeltdøren fra hall'en —

„... jamen, de sidder allesammen lige derude i havestuen ..."

— efterfulgt af to forskellige gangarter og et højtsmilende —

„... god *hjertelig* eftermiddag allesammen!"

Foran en langhåret, lidt korpulent mand i fyrrerne indtager et kønt, solbrunt ansigt iført vilttert rødt hår og fast topmave havestuen.

Jeg vælter mit teglas, mens jeg rejser mig op. Måske er det med vilje for at låne mit ansigt ud til en stedfortrædende begivenhed. Og gudhjælpemig om ikke denne Suzanne straks går ud til min frue og kommer tilbage med et viskestykke, mens hun smilende udglatter den lille episode på glasbordet. Hun vender sig mod mig og kysser mig let på begge kinder. Hendes blik fejer ud over den lille forsamling.

„Det smager af bryllup, som pigen sagde, da degnen kyssede hende."

Hvorefter Suzanne kigger mig lige lukt i øjnene.

„Så! Nu er der ikke en sjæl, der kan ane, hvad der er sket ... hr. degn!"

Kapitel to

På Herrens Mark

(5) Søndagskirken, Malthes arbejdsværelse Søndag, 11. juni

Singapore, søndag den 11. juni 1995

Kæreste Mor!

Nu er det da på tide, at jeg får skrevet lidt mere til dig! Telefonen er vi jo ikke så meget for, og dyrt er det også. Mon ikke sommeren godt og vel er eksploderet i gamle Danmark? De fandens mælkebøtter er vel allerede afblomstret ovre i Krøjgaards plæne, og dine egne jordbær godt på vej, mens lærken har hængt derude over markerne i lang tid, og mursejlerne stryger luften for insekter. Åh, ja, Danmark dejligst fra fuglevinge til nældeblad.

Her i Singapore har man stort set samme årstid hele tiden. Selv om jeg jo endnu ikke selv har prøvet det efter bare et par måneder. Der er mange steder på kloden, hvor det er meget varmere end her. Men kun sjældent er temperaturen under 20°, heller ikke om natten. Og ofte kommer den op til 35°. Men det er den høje luftfugtighed, der er den virkelig svøbe. Og dét er grunden til de mange indretninger med aircondition, i officielle bygninger, restauranter, private hjem, biler, mange busser (og så er billetten er lidt dyrere end i busserne uden!). Aircon kalder man det, og den er ofte så effektivt, at man forkøler sig ved forskellen. Så man kan godt sige, at Singapore skam har *to* årstider: udendørs og indendørs.

Men her er dejligt. Selv om øen er tæt befolket og tæt bebygget, så er der mange rekreative naturanlæg, ja, endog stadigvæk noget landbrugsareal. Selve byområderne er helt parklignende. Så ganske mange steder steder er der grønt, med træer, buske og blomster. Grønne anlæg, parker. Det står faktisk godt til de usandsynligt høje skyskrabere, som arkitekterne har gjort spændende, næsten smukke på forskellig vis. Selve byen er velholdt og ren. Den er også sikker. Der er ikke meget kriminalitet. Man gør også en del for miljøet i stort og småt. Svineproduktion er helt udfaset nu på grund af lugt og belastninger af miljø og ressourcer, offentlig rygning er forbudt adskillige steder.

Det nuværende Singapore er jo også meget nyt, efter som måske 80% er nybygget efter Anden verdenskrig, hvor så meget blev ødelagt af japanernes besættelse. Siden sanerede det selvstændige Singapore andre store dele, som var forslummet og overbefolket. Desværre forsvandt samtidig det meste af de gamle, kinesiske kvarterer, med små, lave byhuse ved siden af hinanden, *chop-houses*, som de kalder dem her. Nå, de var måske ikke lige sunde allesammen. Med de par renoverede gader, der fik lov at overleve i Chinatown og Little India, er nu smukke i deres enkelhed. Men de tager jo desuden meget plads op med deres to etager, i forhold til tredivende eller halvtreds!

Demokratisk er Singapore ikke helt efter en hjemlig, parlamentarisk målestok. Til gengæld ser vi i verden nok af såkaldte demokratier, hvor analfabetisme, fattigdom, sygdom, korrupsion og

kriminalitet hænger. Alt i alt er bystaten på alle områder noget helt andet end for eksempel amerikanske storbyer. Her er ingen folk, der sulter, og man ser ingen fattige eller tiggere på gaden. Singapore er et rigt samfund i asiatisk, ja, i verdensmålestok.

Ja, Mette og Nina er jo begyndt i en ny skole. Det var og er spændende for os alle. Vi bortvalgte en decideret engelsk eller amerikansk skole, og det blev i stedet en meget international skole, som desto mere afspejler den utroligt varierede sammensætning af befolkningen, i kulturer, sprog, etnisk baggrund og religion. *Chatsworth International School*, der er en helt ny og mindre, international skole, dog efter britisk og amerikansk model. En ambitiøs skole med højst 20 elever i klassen. Og tænk dig bare, 43 forskellige nationaliteter!

Skolen sigter mod, at 'eleverne møder udfordringer med tillid og entusiasme ved at fremme de problemløsende evner hos fremtidens verdensborgere, i et samfund under hastig ændring med stigende teknologisk og multikulturel indflydelse'. Og det er såmænd gennem gamle dyder som ansvar, omsorg, selvdisciplin, retfærdighed og flid. Som på alle niveauer i Singapore har man arbejdet med kerneværdier og en klar målsætning.

Chatsworth ligger desværre godt otte kilometer fra Kirken. Byen er jo stor. I nabolaget af den luksuriøse shoppingboulevard Orchard Road. Pigerne er begge indskrevet i secondary school, på et trin svarende noget lignende til 8. klasse derhjemme, og kun deres drømme kommer de sovende til, for skole og uddannelse tages meget seriøs på disse kanter, både af samfund, forældre og de unge.

Nina og Mette har som altid hinanden at støtte sig til, og selv om de er blevet kastet ud på dybt, varmt vandt i slutningen af skoleåret, går det ganske fint. Der er en del rammer og faste læseplaner, så de ved, hvad de har at gøre med. Man arbejder seriøst, der er ro i klasserne. Det er ikke så forvirrende, som den danske folkeskole kan synes. Og så er der masser af sport og kulturaktiviteter på skolen.

Noget helt særligt er, at forældre kan være hjælpelærere i klasserne i emner, som de har særligt styr på. Jo, jeg har allerede været til stede ved introduktion af kristendom, som jo er en lille trosretning her, hvor religiøs tolerance er et vandmærke i stat og befolkning. Knap halvdelen er buddhister, en syvendedel muslimer, og de kristne udgør omkring femten procent, lige så mange som mennesker uden religiøs tilknytning.

Nina lægger sig mere og mere efter sin mor, lidt forsigtig i sit møde med det overvældende nye i denne gamle verden. Hun holder fast i sin kendte verden og konventioner. Mette derimod slægtter dig og mig på i en næsten legesyg nysgerrighed over for livet, som det udfolder sig.

Og Kirken! Ja, Kirken skal du høre om! Den danske sømandskirke i Singapore er et fremmedartet, men meget smukt stykke Danmark. Den er jo ikke gammel som institution, vi har 10 års jubilæum i år, men Sømandskirken er forlængst velanskrevet i byen og har vist sin store berettigelse.

Huset er beliggende i en stor have, vel nærmest en lille park. Parken er kun en mindre del af et større grønt område, der dækker hele den høje bakke, *Mount Faber*. Dette lille bjerg er spredt bebygget med ældre, herskabelige villaer og er ellers at ligne med en botanisk have i fuldt tropisk flor. Jeg fristes næsten til at kalde det en paradisisk have. Jeg tror næppe, der findes særlige slanger her, ud over dem, som vi alle møder på livets færd. Der er mange skønne fugle på bjerget, ja, også små aber kan komme springende i træerne.

Villaen selv er yderst rummelig af en privatbolig at være. Men nu til dags optager kirkerummet og tjenesteaktiviteterne jo hele husets underetage. På de medsendte fotos kan du se, hvor smukt huset tager sig ud med store viftende palmer omkring sig. Tårnet er en del af kirkens rum i stueetagen, og vores familie bor så på førstesalen. Vi har det dog rummeligt. Tvillingerne har hvert sit værelse, ligesom Rosa og jeg har hver vores arbejdsværelse foruden soveværelset. Vi har et dejligt stort køkken, spisestue, et par

opholdsstuer, et par badeværelser. Assistenternes værelser ligger i stueetagen sammen med kirkekontor, havestue, bibliotek med mere.

Huset er bygget i fransk-vietnamesisk kolonistil. Det fortælles, at villaen er opført af en efterkommer af en driftig kineser, der kom her til som ung mand i begyndelsen af 1800-tallet. Tan Tock Seng vandrede ind fra byen Malacca, der ligger på den malayiske halvø, ligesom Penang. Singapore er jo en ø på størrelse med Bornholm og er beliggende lige ud for denne halvøes spids. Penang, Malacca og Singapore var de tre besiddelser, som dengang udgjorde et samlet britisk område, *The Straits Settlements*. Tock Sengs oldebarn, Tan Bo-Liat, opførte luksushuset i begyndelsen af 1900-tallet, hvor de havde mange fine besøge, blandt andet af indflydelsesrige kinesere fra fastlandet.

Min kære mor, jeg skal fortælle dig mere om Kirkens dagligdag i et kommende brev. Men her er nu en lille beretning uden for hverdagens mange aktiviteter. Fra Herrens Mark. Der har altid været en del indere i Singapore. Ligesom kineserne og malayerne kom de hertil fra starten af den engelske kolonialisering. Den begyndte så sent som 1819.

Inderne beskæftiger sig med mange slags arbejde, men traditionelt gør de sig inden for juvelerarbejde, beklædning og især som skræddere. I Singapore får selv mænd fra middelklassen syet skjorter og jakker og bukser efter mål. En skræddersyet habit koster mindre end en pæn jakke derhjemme. Så jeg lod mig overtale til en sommerhabit og opsøgte indkøbscentret *Far East Plaza*, hvor mange skrædderboder ligger på række ved siden af hinanden. Faktisk havde jeg en ny bekendt med, nemlig Tommy Thun Ipsen fra den danske koloni, som han synes at være en af de uformelle ledere af, blandt andet på grund af sin status som førstemand i Mærsk Singapore, en position han jo ikke har opnået uden også at være i besiddelse af menneskelige kvaliteter. Tommy skulle videre efter at have introduceret mig for indehaveren af BA Master Tailors. Bharat Agarwal havde to fætre til sin hjælp.

Jeg vil ikke gå ind i alt det omkring prisprangeri, stoffer, måltagning, bestilling og tilpasning. Men mens vi forhandlede, kom en indisk mand på omkring 20 år til butikken og henvendte sig til en af de yngre medarbejdere, som jog ham væk flere gange. Som nævnt ser man ellers ingen fattige i Singapore, men han var alligevel tydeligvis en af slagsen. Han var elendigt klædt, hans personlige hygiejne var ikke imponerende, og han havde det tydeligvis rædselsfuldt. Fra min tid som præst i Vestre Fængsel kender jeg noget til abstinenssymptomer i forbindelse med stofmisbrug, og her var vist ingen tvivl.

Jeg følte medlidenhed med drengen, og så ham tilfældigvis igen på vej ned til P-kælderen, hvor han sad og rystede nær udgangen bag en stor affaldsbeholder beregnet for publikum, med det sædvanlige askebæger på toppen. I parentes kan jeg fortælle, at der vanker en større bøde, hvis man blive grebet i at smide et cigaretskod fra sig på gaden, og der er generelt rygeforbud i alle offentlig bygninger og i restauranter med aircon. Og til stadighed kører offentlige kampagner om rygningens skadelighed. Meget anderledes. Det er jo helt utænkeligt at forestille sig rygeforbud i Danmark. Parentes slut. Den unge inder genkendte mig vist, men sagde ingenting. Derimod forbarmede jeg mig over ham og bad ham vente. Jeg gik tilbage til en spiritusforretning i butikscentret og købte to flasker vodka. Derefter bad jeg ham med i min bil.

Jeg tænkte selvfølgelig over, hvor håbløst jeg sikkert handlede. Jeg ville næppe kunne forbedre hans tilværelse. Men et eller andet fik mig til det alligevel. Med Rosas billigelse — det holdt ret hårdt, indtil jeg fortalte om min gamle ven fra studietiden, Bjørn som drak sig i sumpen i Studenterbaren — fik jeg drengen installeret i det forhenværende kuserum ved garagen. Den ombyggede hestestald. Jeg gav ham en afmålt portion vodka, så han kunne komme sig lidt og senere få spist noget mad.

Alvorlige abstinenser er livstruende uden behandling. Det ved jeg jo fra Vestre Fængsel. Og de næste fem døgn fodrede jeg ham med mindre og mindre vodka og mere og mere mad. Jeg vil ikke gå i detaljer, men efter en lille uge var han klar til at gå i bad, og efter to uger havde han sundet sig så meget, at han begyndte at vise sig lidt i haven. Der er nu gået en måneds tid, og han viger

stort set ikke fra mig. Han forstyrrer mig ikke, og heller ikke resten af familien eller personalet. I stedet opfører Gurjit, som han hedder, sig som en gammeldags, tjenende ånd! Det er en helt usandsynlig historie, og hvis ikke jeg var så ny på stedet, ville jeg næppe have kastet mig ud i det. Han klarer sig med lidt tøj og nogle lommepenge, får mad fra vores måltider over til sig — han vægrer sig ved at spise sammen med os — og har indrettet sit rum med små tæpper og aflagte møbler fra huset. Han har købt et par små hindu-gudestatuer og noget røgelse og lever aldeles frede- ligt. Gurjit forlader kun vores område i følgeskab med mig.

'Phoolan Devi er min helt', fortalte Gurjit mig, da jeg spurgte ham om en filmplakat ved hans lille alter. *Bandit Queen* skal i 1980'erne have levet som bandede- der efter forskellige bortførelser og voldtægter, og i de fattige indiske lag anses hun åbenbart for en helt, der som kvinde fra en underkaste i arbejderkassen af fiskere og flodfolk har skabt sig status og indflydelse. Selv er Gurjit åbenbart en *Dalit*, i gamle dage kaldet en urørlig. Ja, faktisk beskriver han sig selv som en *Bhangi*, 'an outcast among outcasts'. Men mere ville han ikke fortælle.

Tænk dig blot, mor. Jeg har rakt et andet menneske hånden og en stund fået mig en 'personlig tjener'! Eller kunne man sige, at vi er hinandens tjenere? Det kan selvfølgelig ikke blive ved på lige denne måde, og vi skal snarest have talt med Gurjit om fremtiden. Han taler glimrende engelsk med den karakteristiske indiske kag- len. Men indtil videre glæder jeg mig, ja vi alle, over at Gurjit er blevet menneske igen.

Min gamle, fremragende lærer på Det teologiske fakultet, Løg- strup ved du, havde et meget enkelt udsagn om, at den enkelte al- drig har med et andet menneske at gøre uden at han holder noget af dets liv i sin hånd! Han sagde også, at det kan være meget lidt, blot en forbigående stemning, en oplagthed, man får til at visne, eller som man vækker, en lede man uddyber eller hæver. Men det kan også være forfærdende meget, så det simpelthen står til den enkelte, om den andens liv lykkes eller ej.

Gurjits genoptagelse i livet som del af 'det guddommelige Ex- periment af Aand og Støv', som gamle Grundtvig sagde, viser mig tilbage til hans sene kongstanke om 'menneske først og kri-

sten så'. Dog overbeviser det mig ikke om, at jøderne, grækerne, romerne og til sidst vi nordboere skulle være udvalgte folk til et særligt kald, som den gamle hævdede. På denne ydre, Herrens Mark må jeg sande, at den kristne så langt fra har patent på at kunne forstå eller leve menneskelivet.

Jeg er lykkelig for, at Rosa står bag mig i denne sag, og at børnene ubesværet accepterer det, uanset om de begriber det eller ej.

Rosa og jeg har måttet begynde en større omstilling i vores samvær og gerning. Vores Kirke er her langt mere end hjemme i Danmark et forsamlingshus i en landsby, spredt ud over tre millioner mennesker. Døden og alvorlig sygdom er ikke påtrængende begivenheder i en meget erhvervsorienteret danskerkoloni med dens relativt unge familier og børn. Men så meget desto mere er alle andre aspekter af livet nærværende. Ved siden af de store bestræbelser på at vedligeholde båndene til den kultur, som vi udgår fra. Og den selskabelighed som følger med det. Som alle i kolonien lever Rosa og jeg fjernt fra vores familie og gamle venner. Men i vores omgangskreds kommer vi tættere på andre danskeres ualmindelige, men dog så almindelige hverdag end derhjemme. Undertiden også tættere end vi ville ønske derhjemme.

I mandags havde vi et Grundlovsmøde i kirken. På grund af ambassadørens bortrejse holdt jeg selv talen. Som de øvrige gange var samværet fornøjeligt under markiserne og i haven udenfor .

Snart fejrer vi jo Skt. Hans med fest og bål og båltale i vores lille park. Forberedelsesgruppen har i år søgt at overtale Vera Wang Ipsen til at holde båletalen. Og jeg skal byde velkommen og introducere hende. Hun var tidligere i modeverdenen en attraktiv og hyldet designer af kvinders bryllupstøj, men forlod New York for at danne ny familie her i Singapore, hvor hun også har startet et succesfuldt designfirma. Hendes mor er dansk og hendes far amerikansk kineser, og det skal blive spændende at høre, hvor meget bål hun kan sætte i brand. Rosa siger, hun hellere havde set vores nye ambassadør, Bo Bernhard Bramsen som taler ... Men ham har jeg senere planer med, nemlig til julebazaren.

Kære mor, jeg håber, at sommeren vil gøre godt for dig! Din gigt har det jo bedst i moderat varme uden for mange omskiftelser i vejret. Men vi må jo alle leve med vores dårligdomme.

Giv mine kærligste hilsner videre til Søster og Svend Erik og sig, at jeg snart skriver til hende. Hun må jo også gerne læse mit brev, hvis du selv synes. Også de varmeste hilsner fra Mette, Nina og Rosa!

Allerkærligst,
din søn

Kapitel tre

Bryllup i rødt og hvidt

(6) Sømandskirkens kirkerum

Søndag middag, 18. juni

„ ... and in the same manner, I ask you Wang Li Ming will you have Mikkel Sthennsen standing by your side to be your wedded husband?”

Min præstelige stemmeføring lød nu næsten med dansk sikkerhed. Og med denne særlige salvesfuldhed som jeg i lighed med enhver dansk præst øjensynligt havde indtaget allerede ved den første nadver.

Brudens brystparti hævede sig og spillede tyst melodien *I will*.

„Will you love and honour him and live with him for better or for worse in what fortune God Almighty may bestow upon you as a wedded wife should live with her wedded husband until death do you part?”

Inden den unge bruds gentagne *I will* var helt klinget af, trængte en lyd sig gennem kirkerummets ventilationskanaler, en

lyd der afgjort ikke hørte til under et bryllup, men en lyd som måske nok kunne forbindes med et andet, mere dystert ritual i kirken.

Lyden af et langtrukket skrig fra et menneske i dødsangst.

(7) Sømandskirkepladsen

Søndag eftermiddag, 18. juni

Zip-Zip gnistrede det fra den velpressede, dybblå skjorte. Under hurtige børstebevægelser fra en slank og spændstig hånd. Skjortens ærmer stoppede lige før albuen og endte i en udskåret slidse under håndbroderede initialer.

„Deres flag har smukke farver, herr pastor. De minder om vores, rødt og hvidt. Men i Singapore fører vi hverken banner for kristendommens kors eller i det hele taget for en enkelt religion. Hos os er kristendommen en lille, men anerkendt tro, især hos de europæiske immigranter. Disse *expats* må tilsvarende anerkende, at buddhisme, hinduisme og islam er det religiøse grundlag for vores stat.”

Politiofficeren sænkede blikket fra Dannebrog i flagstangen ved siden af Sømandskirkens tårn til et stramt smil mod Rosa og mig ved hans side. Han stod let skrævende, lige inden for hegnet for enden af opkørslen til kirkepladsen. Mens han drejede ansigtet mod mig i min enkle præstekjole, børstede han igen henover en meget ny udseende dekoraionsstribe over den tilknappede venstre brystlomme. Den strålede om kap med tre emblemer på hver skulderstrop. *Zip-Zip*.

„Jamen, vi er glade for vores flag, hr. chefpolitiinspektør. En gammel legende fortæller jo, at det danske folk fik sin fane, da den faldt ned fra himlen under en dansk hærs slag i et fremmed land. I 1219 var det.”

Den ranke kineser kunne sikkert se alle mine rynker omkring øjnene. Jeg kneb sammen. Var det solen? Politimandens spinkle skikkelse vibrerede i den kropsnære uniform.

„Deres flag stammer vel fra Singapores uafhængighed?”

Det trak ganske minimalt i min mundvig, da mit blik søgte hen på det sorte navneskilt over den anden brystlomme. Jimi Lee, med hvide blokbogstaver.

„Vores flag blev designet i 1959 og taget i brug ved denne østats uafhængighed i 1965. Flaget er symbol på suverænitet, stolthed og ære. Den røde farve symboliserer universelt broderskab og menneskers lighed. Den hvide farve betyder gennemtrængende og evig renhed og dyd. Den hvide halvmåne repræsenterer en ung og opstigende nation, og de fem hvide stjerner står for nationens idealer, demokrati, fred, fremskridt, retfærdighed og lighed.”

Igen arbejdede de yderste led på hans høje hånds tre længste fingre. *Zip-Zip*.

„Han taler som en bog, denne Politiofficer.”

Min Rosa hviskede fra min side, og jeg hviskede tilbage.

„Måske en ikke helt ufarlig bog.”

„En forbrydelse, som involverer fremmede staters konsulære suverænitet, har den højeste bevågenhed fra Singapores Politi. Jeg kan garantere Dem, at Korpset har sendt sine bedste mænd. Lad mig høre om Deres dag i dag, hr. pastor, op til denne frygtelig begivenhed.”

Lee rettede rituelt på sine to flipper, hver prydet med politiets våbenskjold i blankt metal.

Det var ikke et spørgsmål. Men en ordre.

(8) Sømandskirkens kirkerum

Søndag middag, 18. juni

Gik en falden engel gennem rummet? Langsomt sank mine hænder med andagtsbogen og oversættelsen af bryllupsritualet til næsten lodret position.

Jeg skiftede min nære fokus fra brudeparrets endnu højtidelige ansigter til et overblik over bryllupsgæsterne. I en glidende bevægelse bag forloveren og brudens Maid of Honour, bag de små bru-

depiger og -drenge. Dér sad de, med forventning om festlig alvor. Asiater og europæere i deres bedste sommerbeklædning. Ikke meget hvidt hos kineserne. For dem var det jo tillige dødens farve. Til gengæld gennemgående blandt europæernes evindeligt lethed.

Til højre sad brudens kinesiske familie og gæster fra flere verdensdele. Dér i venstresiden sad brudgommens danske familie, med faderen, Georg Sthennsens dominerende fremtoning blandt kvindeligt følge, en yngre søn, fjernere familie og venner. Og helt fremme i højresiden, lige bag brudepigerne sad med en let spændt mave under sit brudedress, Suzanne, dén fatale datter, søster og kvinde, som jeg allerede havde mødt to gange, og hvis blik netop i dette nu ... sendte hun mig et antydet smil? Lige over for sin kommende ægtemand, Jon Varangian! Skamløst.

Bruden foran mig var dog klædt i hvidt, i dansk stil. I det lange slør henad gulvet flettede sig rosenknopper i pink og små klaser af hvide hortensia, som matchede blomsterne i brudebuketten. Tilsvarende bar brudepigerne små, hvide kjoler. Som kun fremhævede tre kinesiske niecers store, mørke øjne og små, røde sløjfer i håret. Suzannes frejdige knægt, som jeg havde set i Underwater World, havde fået følgeskab af en lidt ældre fætter, og begge var i hvide, kortærmede skjorter over de mørke, lange bukser.

Luften gjorde sig stille og tung under de sagte ventilationspropeller. Blomster- og parfumedufte trængte sig øjeblikkeligt på.

Øjenflaks og lav mumlen bredte sig i det vinkelformede kirkerum. Ikke tabe strukturen! Ikke tabe ritualen! for det gennem mig, som talte min gamle provst mig bag øret. Endnu et brudepar venter på velsignelsen. Jeg nikkede kort til min førsteassistent, som gjorde sig nyttig som kordegn. Mads Lodahl forsvandt stille ud af en sidedør ud for altret.

Så hævdede jeg igen den store bog og rømmede mig.

Men inden jeg fik genoptaget ritualen, kom den unge Lodahl bragende tilbage gennem døråbningen, med vidtopspærrede øjne, forvrænget mimik og med sveden — eller var det tårer? — i dråbefald fra hele ansigtet.

„Inde i biblioteket ...!“ skreg han hæst.

(9) Sømandskirkepladsen

Søndag eftermiddag, 18. juni

„Pastor Nyhuus, oplevede De usædvanlige begivenheder i dagene forud for denne dag eller i dag?”

Jimi Lee bankede sin Mont Blanc pen let ned i sin smalle notesbog, mens han lynsnart vendte sig rundt og vinkende tilkaldte sin ledsager.

„Basir Balasubramaniam!”

„Næh.”

Jeg rullede lidt med den ene øreflip. Den havde nærmest groet en slags vorte efter mange års massage.

„Jeg havde de sædvanlige rutiner med besøg på skibene, besøg af folk fra den danske koloni og unge backpackers ... ja, og brudeparrene selvfølgelig.”

En yderligere sætning listede sig mellem mine læber.

„Og så-øh et par af gæsterne til dagens bryllup.”

„Og der var absolut ingenting ud over rutinerne?”

Den tilkaldte tamil stillede sig en anelse bag sin overordnede. Tavst bukkede den civilklædte politimand mod præsten.

„Nej, ikke som jeg ... Joh, altså, jeg fik jo et lidt overraskende besøg af den ... af en bryllupsgæst, som viste sig at være en gammel bekendt.”

„Hvem var da denne gæst?”

„SAS.”

Jeg bogstaverede.

„SAS? Et flyselskab som gæst? Det var dog lidt af en himmelfart, ikke sandt, Cham!”

Lee kiggede fra mig til Basir. Tamilens hoved rykkede let tilbage ved tiltalen.

„Nej, undskyld mig. Stig Axel Skaaning, ja og Allewelt til slut. Men blandt venner kaldet SAS. Egentlig var det min yngre broders studiekammerat fra Copenhagen Business School. Så jeg kendte ham lidt fra mange år tilbage i 1980'erne. Men jeg mødte ham igen i Bosnien tidligere på året ... ja, jeg var feltpræst hos de

danske FN-styrker, SFOR-enheden, i et års tid.”

Lee noterede.

„Så, hr. Allewelt gjorde forretninger i Bosnien?”

„Næh, det tror jeg da ikke. Han var vist udsendt af den danske hær.”

(10) Sømandskirkens bibliotek

Mandag aften, 12. juni

„SAS! Det var sågu’ da en overraskelse!”

Jeg kiggede op fra papirbunken ved computeren i biblioteket. En høj mand dukkede sig let, men unødvendigt gennem døråbningen. Måske fordi han bar en velsvunget stråhat på hovedet. Græsfarvet silke vældede frem bag grå professionalisme. Men selv den løstsiddende, håndsnyede skjorte skjulte ikke hans benede skikkelse under det skræddersyede jakkesæt.

„Nå, gamle Don Johannes ... du har nok forladt dødens håndværk til fordel for velsignelser af unge elskende! Selv om vi dog her befinder os i *Disneyland med dødsstraf* for at citere et kritisk, vestligt tidsskrift.”

„Pas bare på, SAS. Her prygler regeringen folk, som laver hærværk. Men var det nu ikke mest de lokale militser i eks-Jugoslavien, som terroriserede hinanden? Og vores militærfolk, som i FN’s og Natos regi forsøgte at bringe orden i et bombet hus! Næh, jeg plejede sjæle, du. Og sorg og omsorg.”

„Åh, der var vist lidt krop med i det også ... ikke, Don Johan. Du husker vel stadig den allestedsnærværende skaffer, *The Fixer*, som de kaldte ham. Hm ... Var det ikke Neven, han hed? ... hva’? Han kunne nu lidt mere end sværdets vers fra sin Koran, ikke sandt. Skaffe blodige historier til journalisterne. Og kvindeligt selskab til ...”

„... det kender jeg intet til. Og så må jeg bede dig holde inde med dine øgenavne og slibrige antydninger, Stig Axel Skaaning.”

„Ja, jah ... så glemmer vi den skønne cellist fra Sarajevo, hr. pa-

stor.”

Udåndingsluften forlod den høje mands næsebor i små søjler af lyd.

„Hm. Du er vel ellers stadig henrykt over Max Bruchs Opus 47. Var det ikke en søndag sidste forår den hjemløse duo fra Sarejevo gæstede Camp Gønge? Kol Nidrei, for cello og orkester. Jeg husker ikke pianisten, men cellisten ...! Teodora van Lier! Du besøgte hende i Tuzla, ikke?”

„Hun var på orlov fra Wiens Philharmoniske Kvindeorkester. Og slog sig ned i FN-beskyttelsen efter at have overværet sin cellistkollega, Vedran Smailovics ensomme spil i ruinerne fra Nationalbiblioteket i Sarajevo. Hende har jeg glemt.”

Jeg skruede hættten af fyldepenen og kradsede i margenen.

„Tjah, du glemmer hende sikkert hver dag.”

Allewelt sænkede øjenbrynene, mens han skød læberne frem og klemte dem sammen. Jeg kradsede videre.

„Friheder er ikke gratis. Det var trist med Michael. Hvorfor mon han lejede sig ud som soldat, og hvad så han dog i en kroatisk frihedsgruppe? Det var vel derfor, du ville ned og se på forholdene.”

Min fyldepen stoppede. Jeg rettede min papirbunke til, bankede den hårdt i bordet og tændte computeren.

„Lad min søn hvile i fred. Han gjorde det i hvert fald ikke for pengenes skyld, og han døde i det mindste for sin overbevisning. Det er vel også bedre end at køre sig ihjel i en FN-brandert på Cypern, som så mange danske soldater gjorde. Har du et anstændigt ærinde, SAS? Jeg arbejder hårdt med oversættelsen af bryllupsritualet og på min prædiken.”

„Ja, faktisk.”

Allewelt gik et par skridt hen mod et trægitter i beige-grå farve med en bronceret, heraldisk figur i midten. Et af de udskårne ventilationspaneler, som sad i væggene flere forskellige steder i kirken mange rum. Han lagde hovedet på skrå og bankede sin pegefinger på våbenskjoldet i midten af det sirlige træmønster på panelet. Han trak sig tilbage. Så nærmede han sig igen og bankede med knoen på et andet panel.

„Skønne paneler ... De ligner små, gyldne klokker, de der vå-

benskjold. Nå, men som du ved, går mine familieaner langt tilbage i danskernes historie herude. Min forfader, kaptajn Zacharias Allewelt, sejlede på Østen i 1730'erne og 40'erne som kaptajn for Dansk-Asiatisk Compagni. Og hans tipoldebarn, købmanden Andreas Allewelt, døde på Danes Island midt i Perlefloden i 1820. Der var mange danske søfolk, som omkom på disse rejser, af sumpfeber og andet stads. Stakkels Andreas blev bare 31 år gammel, men som *supercargo* havde han boet i Canton i næsten to år. Hans slags udklækker vi sgu ikke fra Handelshøjskolen i dag. Nå, han døde nu nok af mere kropslige berøringer, hvis du forstår ..."

Luftsøjlerne svingede igen.

„Er der en aktuel sag i din skipperskrøne?”

Korte linjer, brudte og ubrudte, var kommet til syne på papiret for enden af min bredspidsede pen. *Yang* var den ubrudte linje, *yin* den brudte.

„Jah. Andreas blev i øvrigt begravet af din kollega, Poul Martin Møller. Han var jo skibspræst på fregatten Christianshavn og digter hjemme i Danmark. Nå, han var flygtet fra ulykkelig kærlighed. Det kender du vel ikke til, don Johannes, sådan på det personlige plan ... men du ved jo sikkert, hvordan digteren taler om morgenlandets 'Hierteløse Møer' og Østens 'kjøbte Friller' i sit digt *Glæde over Danmark*. Luddere, ville vi nok kalde dem i dag. Eller glædespiger, måske?”

„Nu skal jeg altså videre med mit arbejde!”

Jeg slog en cirkel på mit manuskript omkring to færdige triagrammer. Hexagrammet GE var det. Det *I Ching*-kast jeg havde slået to dage før. Nummer 49.

Revolution. GE betød oprindeligt et dyrs hud. Efter at et dyrs hud er blevet garvet, bliver det til skind. På basis af det betyder GE også at skifte form, at ændre, at innovere. Senere blev meningen udvidet til også at omfatte revolution, i betydningen at forlade det gamle og banne vej for det nye. Disse to er integrerede dele af én handling.

Ovenover et fornyet prust fra Allewelts næsebor stirrede hans øjne kort på min figur. Blinkede og flakkede væk igen.

„Men udover kinesiske ynder, hm, så var min forfader også interesseret i rådgivning, som han kunne profitere på i sin handel. Og rådgivning fandt han i kvarteret bag Faktoriet, som var dan-

skernes handelshus på en lille ø i Perlefloden midt i Canton. Vi ved, at Kejseren ikke skulle nyde noget af, at disse *gweilo*, at disse fremmede djævle omgikkes med hans undersåtter i almindelighed. De fremmede måtte færdes i de tretten faktorer, Barbarernes Huse, kaldte kinafolkene dem, og bevæge sig på deres indhegnede pladser, som lå ned til Perlefloden foran faktorerne. Samt på et begrænset område bag Faktorerne. Fra flodbredden førte Hog Lane og Old China Street op til den tværgående Thirteen Factors Street. Ved denne nordlige grænse adskilte en mur de fremmedes ghetto fra kinesernes Canton. Ser du, her var butikker for skibsofficererne med finere produkter, porcelæn, silke og snedkerier. Og i disse få gyder uden for bymuren lå også de mere ydmyge boder. Blandt Hoppo-toldmesteren og Hong-købmænd, blandt kulier og soldater, håndværkere, spillere, prostituerede og spåfolk, der mødte Andreas sin *I Ching*-mester, ekspert i orakelkunsten."

„Det var dog besynderligt.”

Jeg omgjorde hurtigt og skødesløst mine trelinjede tegn til små huse.

„Og fuldstændigt ugudeligt for den tid.”

„Nåh. Måske kun for dén tid?”

„Og hvad er så pointen, SAS?”

Jeg vendte mit krusedullepapir og lagde det nederst i bunken.

„I følge familiehistorien fik Andreas Allewelt tag på en meget sjælden udgave af *Forandringernes Bog*. Ja, en udgave der stammer helt tilbage fra før den tid, da Han-dynastiets lærde mænd samlede og redigerede de gamle tekster og fik dem renskrevet i det nye, systematiserede skriftsprog til bogen *I Ching: The Book of Changes*”.

„Ja, ja, det er meget interessant. Men det er vel ikke derfor, du befinder dig i Singapore?”

Jeg pillede ved papirbunken. 'Tredie søndag i Trinitatis' var den printede overskrift på første blad. Hvor der med min egen håndskrift var tilføjet 'Besøg os saaledes ved Ordet med din Helligaand i vor Herres Jesu Christi Navn: Fadervor! Du, som er i Himlene! Grundtvig, 1841.'

Allewelt sendte mig et meget blåt blik.

„Tjah ... Mikkell og jeg var jo studiekammerater på den gamle

Business School hjemme på Frederiksberg. Nu bliver det ganske vist Matthias, som skal være forlover, men det kunne have været mig. Jeg har nu også en opgave for udenrigsministeriet."

"Nå, så du er kommet i Bramsens stald?"

"Nej, det er nu ikke så meget ambassadøren, som hans nye ambassaderåd, Anders Grevil."

"Ja, jeg har mødt ham."

Jeg nulrede min højre øreflip.

"Han går meget stille med dørene. Det er måske også en *stille* opgave, du er på?"

"Altså, gamle don, det kan jeg ikke fortælle så meget om. Men der *er* jo danske virksomheder, som har endog meget store, økonomiske interesser i Singapore, så store at det nærmer sig et nationalt anliggende."

"Hm, stille vande og dybe grunde. Du må sige farvel, SAS."

"Selvfølgelig. Men du skulle vel ikke i dette traditionsrige hus have stødt på fortællinger om den der tudsegamle *I Ching*-bog?"

"Nej, SAS!"

"Jaså. Men du må vise mig din favorit curry-restaurant i Little India en af dagene. Så kunne vi sludre videre om gamle og nye tider, mennesker og bøger, penge og de åndelige værdier, Grundtvig og Mærsk ..."

"Farvel Stig Axel Skaaning!"

Den benede mand slog påny en bue ind i biblioteket og passerede panelerne på vejen ud.

"Vi ses under jasinguirlanderne på Serangoon Road, pastor Nyhuus."

(11) Sømandskirkens bibliotek

Søndag eftermiddag, 18. juni

"Vær så venlig at følge med mig ind for at identificere den døde, pastor Nyhuus."

Jimi Lees elskværdige kommando kunne ikke overhøres. Jeg

trak let op i præstekjolen hen over trinnet til den overdækkede terrasse foran hovedindgangen. Fulgt af Basir Balasubramaniam.

„Det er da venligt, at din chef kalder dig for ‘kammerat’, politiassistent Basir.“

Jeg smilede til tamilen og fik tanker om Gurjit, der havde ønsket at være tilbageholdende under brylluppet og derfor ikke havde vist sig. Men pudsigt nok dukkede han netop nu op fra gangen til køkkenet, klædt i en hvid kofte og med en lille bakke i hånden. Han havde også taget hvide handsker på.

„Chefpolitiinspektør Lee er universitetsuddannet og en særdeles overordnet politiofficer, hr. pastor. Han har en ekstrem høj opklaringsrate, og det er kun derfor Nummer Tre, Big San og ledelsen ser igennem fingre med hans personlige metoder ...“

Basir sænkede stemmen.

„ ... og hans forfængelige ærmeslidser. Jeg er derimod kun almindelig politiofficer, men altså assistent. *Cham* er ikke engelsk *chum* og betyder ikke kammerat. Ordet er cantonese. Og det er en mild forbandelse ... som ‘pokkers også!’“

Jeg kneb øjnene sammen.

Inde i biblioteket lå en mand udstrakt på gulvet langs væggen, modsat den rørflettede sofagrube. På hans grønne silkeskjorte bredte rustrøde plamager sig over det forrevne stof.

Jeg gik tættere på med tøvende skridt. Mens jeg rullede min øreflip. Under et kraftigt sår i panden var mandens øjne usynlige. Og dog. Jeg bukkede sig frem. De kunne ses gennem et lille firkantet hul. Et hul i den messinggyldne mønt som dækkede hvert sit øjenlåg. Og nu så jeg også, at der lå en mønt over læberne.

Gurjit Singh nærmede sig den lille gruppe ved liget. Han bukkede let og bød bakken frem. Jeg bemærkede, at to fingre på højrehånden bulede op inde i hans lette bomuldshandske. Omkring en lotusblomst stod tre enkle glas med isvand på bakken. Mændene tog hvert et glas og drak. Basir bukkede let, da han gav glasset tilbage, jeg sendte Gurjit smil med øjnene.

Foran os lå den lange skikkelse forvredet på siden, med overkroppen fri, men med hofteparti og ben indviklet i et træpanel. På væggen over skikkelsen markerede et stort hul, hvor ventilationspanelet havde siddet. Inde i ventilationskanalen var sten og puds

hugget voldsomt ud fra et mindre hul.

„Femten knivstik, tilsyneladende efter at være slået ned med panelet. Mønterne i øjnene og på munden er *I Ching*-mønter. Genkender De den myrdede, pastor Nyhuus?”

Lee stillede sit glas fra sig på bakken uden at ænse Gurjit.

Jeg mærkede, mit adamsæble hoppede et par gange.

„Ja. Det gør jeg. Det er min gamle kammerat, Stig Axel Skaning Allewelt.”

Kapitel fire

Papegøjen Joe

(12) Bryllupsfesten, Restaurant Mandarin

Søndag aften 18. juni

Jeg fik krydset mine spisepinde, da jeg forsøgte at fange en lille nudelkurv fyldt med krydret, sprød kylling. Så tabte jeg den ene pind i min hajfinnesuppe med granatæble i æggehvilestand på spinatcreme, som var næste forret. Det var ellers lykkedes mig at transportere både hummermedallion stegt i krydret æggeblommerasp og de store, dybstegte kammuslinger farseret med hakkede rejer — mens jeg var sprunget forbi sprød ål med sesamfrø — over på min tallerken fra de utallige skåle med cantonesiske delikatesser på bordet.

„Ålene er ellers sichuanesisk krydret med chili. Du er da så vild med chili, Malthe.“

Fruen smilede sødt.

Jeg grimasserede surt. Kom til at vælte mit vinglas med den opfiskede spisepind og så med smalle øjne en rødpletet plamage